

H. HADABÁS ILDIKÓ

Vissza fordulásban

*Míg fenn a lombot őszi szél cibálja,
s ereszcsontrón ki-be búj az ég,
szívemről minden árny lehullik,
ének sóhajt fel titkos rejtekén.*

*Míg fenn a lombot őszi szél cibálja,
s árnyak temetik el a nyár tüzét,
a settenkedő percek elgurulnak,
szögek hegyével karcol a sötét.*

*Míg fenn a lombot őszi szél cibálja,
ágak rezgése drága két kezed,
a fellobbanó milljom gyertyalángban
imává morzsol az emlékezet.*

Karikázós

Gurul a kerék száguldoz,
repül a lány copf – ámuldoz,
vidul a fiú: elkaplak,
nevet a kislány: nem hagylak!

Fogy az út, fogy az ég, ki látja,
nyílik a szerelem virága,
szőke és fekete lány szopfok,
az égi mezőn hogy átúsztok,

szívemet mindegyik sajdítja,
le is út- fel is út, ki tudja...?
fogy az út, fogy a hegy, s esztendő
aki bújt, aki nem majd megnő.